Sportul Magazin

UN DUBLEU RATAT

Sezonul de vînătoare la rațe sălbatice se apropia de sfîrșit cînd ne-am repezit pînă spre Buzău, încolo. Fiindcă, să știți, una este să nu împușți nimic, ici, la cinci, șase kilometri distanță de apartamentul tău confort I din București și alta e să nu împușți nimic, după ce ai parcurs, cum — necum, cinci sute de kilometri pînă la Suceava sau vreo opt sute pînă la Sighetul Marmației... Dar noi am fost mai modești: noi, cei patru amici ne-am oprit doar la Buzău. Ba mai aproape. La limita de sud a județului. La Cîrligul Mare. Căruța ne-a dus repede spre salba de bălți unde înnoptau rațele. Și erau rațe cu duiumul! Ne-am risipit pe maluri și cînd am văzut cum aterizau pe apă sute de rațe, m-a luat cu cald pe la inimă...

Intru repede în stuf, dar cum apa crește — salt carîmbii cizmelor. Ba le leg și „urechile" de centură, că era o arătură băltită și intrai adînc în nămol. Am ajuns într-un foltan de stuf, mi-am încărcat pușca și am descărcat-o imediat, în două rațe dintr-un stol de șapte. Au căzut amîndouă ca două pietre, cu zgomot plin, de parcă a plesnit de două ori balta. Era cel mai frumos dubleu pe care-l făcusem în viața mea...

Și cum aș mai fi putut răbda? M-am repezit după cele două rațe care căzuseră după un pîlc de stuf din fața mea. Am făcut vreo zecedoisprezece pași. Apa era cam pînă la genunchi. Dar cînd să-l fac, probabil, pe al treisprezecelea (nu sînt superstițios! pun piciorul stîng (iarăși?!) înainte și nimeresc într-o probabilă fostă urmă de tractor, de pe fosta arătură, sau vreun șanț — că nu i-am dat de fund — dar nu-mi mai pot scoate la timp piciorul drept din nămol și cad, plachez, cu totul în apă. Cu totul, adică cu tot cu pușcă, cu țigări și brichetă, cu cartușe, cu haine, cu tot!

Cînd m-am recuperat din baltă, nu mai știam care era pîlcul de stuf după care căzuseră rațele. Iar cînd am ajuns la mal, am constatat urgent viteza vîntului și temperatura scăzută care se poate manifesta la un sfîrșit de februarie cu totul banal.

Căruța care ne adusese la baltă plecase cu ultimii doi tovarăși de vînătoare. Nu-mi făceam iluzii, cum că ar putea veni foarte repede. Ce să fac? Trebuie să mă mișc! Oricum! Altfel îngheț! Dar socotind cam cît ar mai fi pînă vine înapoi căruța, mă ia și mai rău cu frig. Și, atunci, încep un cros susținut, pe arătură și după al treilea tur am auzit taca-tac-ul salvator al căruței. Apoi, mi s-a părut a fi cel mai lung drum din viață pînă la locul unde eram găzduiți. Dar și cînd am ajuns! Am fost literalmente dezbrăcat și îmbrăcat cu haine uscate; în plus foc în sobă, băuturi tari, ceai și așa mai departe. De aici am rămas cu convingerea că nu faptul în sine, ci prietenii te fac să te rușinezi că ai căzut prostește în baltă...

Ilie CÂRCIU

ÎN SFÎRȘIT, O CARTE PENTRU SĂRITORII ÎN APĂ

Săriturile în apă, această spectaculoasă (dar, din păcate, puțin cunoscută de marele public), ramură a natației, se bucură, în sfîrșit de apariția unei noi lucrări de specialitate. După maestrul emerit al sportului Alexandru Lascu, autorul volumului „Săriturile în apă" (apărut cu ani în urmă și epuizat de foarte multă vreme), este rîndul unui alt fost campion național, apreciatul antrenor sibian Norbert F. Hatzak („producătorul" a numeroase elemente de certă valoare, printre care Ion Ganea, de mulți ani deținător al titlurilor la trambulină și platformă), să-și împărtășească experiența de aproape două decenii, în volumul:

Norbert F. Hatzak: Sărituri în apă. Tehnica și metodica învățării. Editura Stadion, București, 1971; 264 pagini; 9,50 lei.

Folosind o bibliografie impresionantă, în care apar nume prestigioase din U.R.S.S., S.U.A., R.D. Germană, R.F. a Germaniei și din alte țări cu mari performanțe la săriturile în apă, antrenorul Norbert F. Hatzak oferă în lucrarea sa „Sărituri în apă" garanția unor aprecieri și indicații solide, bine studiate, cu adevărat utile micii familii a săritorilor de la trambulină. Spunînd „micii familii", ne-am gîndit la toți cei angrenați în activitatea acestui sport, adică antrenori, sportivi fruntași, începători și chiar simpli spectatori, pentru că lucrarea este cu adevărat completă, ea fiind deosebit de interesantă pentru cei mai pretențioși, ca și pentru cei veniți doar să aplaude evoluția zburătorilor acrobați. Menționînd că manualul de tehnică și metodică „Sărituri în apă" este excelent ilustrat cu 138 de schițe (sugestiv executate de Horst Zay) și completat cu cinci utile anexe (printre care codul tabelei de sărituri F.I.N.A. și tabelul de calcul), avem mai bine redată valoarea acestei cărți, care își găsește un loc de cinste în biblioteca oricărui amator de sport. **(D. ȘT.).**

CAMPIONATUL MONDIAL DE HOCHEI (GRUPA B)

PAGINI SCRISE PE PATINOARELE LUMII

În zbuciumata istorie a competițiilor internaționale de hochei pe gheață, palmaresele sînt destul de greu de alcătuit cu rigoare, întrucît fluctuația în denumiri și în aprecierea valorilor a fost destul de mare, fără a mai pomeni, de pildă, confuzia întrecerilor, în momente în care se acordau concomitent titlurile de campioni olimpici, mondiali și europeni.

Oricum ar fi, campionatul mondial al grupei B — care ne interesează, aflîndu-se în plină actualitate — pare să se fi născut în anul 1959. Atunci, la Praga, competiția supremă a hocheiului pe gheață serba jubileul celei de a 25-a ediții. Numărul record de echipe participante (15) a impus departajarea valorilor. Așa s-a înființat grupa aceea secundară, care a primit numele simbolic de „Criteriul european", pentru că și-l disputau formațiile României, Ungariei și Austriei. Acest turneu, desfășurat la Pisen, a fost cîștigat de reprezentativa Elveției, echipa României pierde șansa de a juca în grupa B, fiind învinsă într-un meci de baraj de către echipa Austriei (4—5) cu 24 de ore înainte de începerea competiției și trebuind să se consoleze cu cîștigarea grupei C. În schimb grupa B a revenit, la Lausanne, Norvegiei, la egalitate de puncte cu Anglia, dar cu un golaveraj mai bun.

După ce se sare peste ediția din 1962, în anul următor participă la grupa B echipele Angliei, Franței, Iugoslaviei, Poloniei, României, Elveției și Norvegiei. Cîștigătoarea seriei a fost din nou Norvegia, echipa României ocupînd locul 3, la egalitate de puncte cu Elveția.

În grupa secundă a Jocurilor Olimpice de la Innsbruck (1964), echipa română își dispută întîietatea cu alte 7 formații, obține trei victorii, un meci nul și trei înfrîngeri, ceea ce o clasează pe locul final 4, în urma Poloniei, Norvegiei și Japoniei, dar înaintea Austriei, Iugoslaviei, Italiei și Ungariei. Și de data

		I	II	III
1960	Squaw V.	Finlanda	Japonia	Australia
1961	Lausanne	Norvegia	Anglia	Elveția
1963	Stockholm	Norvegia	Elveția	România
1964	Innsbruck	Polonia	Norvegia	Japonia
1965	Turku	Polonia	R.F.G.	Elveția
1966	Zagreb	R.F.G.	România	Norvegia
1967	Viena	Polonia	România	Norvegia
1968	Grenoble	Iugoslavia	Japonia	Norvegia
1969	Ljubljana	R.D.G.	Polonia	Iugoslavia
1970	București	S.U.A.	R.F.G.	Norvegia
1971	Elveția	Elveția	Polonia	R.D.G.

Un veteran al echipei noastre, Varga

română, care reintră în elita mondială cu o bună carte de vizită.

După Jocurile Olimpice de la Squaw Valley (1960) — mult prea depărtate pentru a putea capta interesul micilor puteri hocheistice europene — în 1961, în aceasta, selecționata noastră găsește un prilej de consolare în „Cupa fair-play" ce i se decerne.

Pentru a doua oară consecutiv, la Turku, în Finlanda, în 1965, Polonia cîștigă grupa B. În anul următor, în turneul organizat la Zagreb, pe primul loc s-a clasat echipa R. F. a Germaniei, care la ediția următoare, avea să evolueze în grupa A, în timp ce echipa Poloniei, retrogradată, îi lua locul în grupa secundă. În clasamentul final, echipa României are un extrem de onorabil loc 2, înaintea Iugoslaviei, Norvegiei, Austriei, Elveției, Ungariei, Angliei. Peste un an, în 1967, disputa pentru titlu în grupa B s-a dat în principal între reprezentativele Poloniei și României. Pînă la urmă a cîștigat Polonia, dar la egalitate de puncte, avînd însă un golaveraj superior.

Din nou prezentă la Jocurile Olimpice (Grenoble 1968), echipa României pare abonată la același loc 4 în turneul olimpic secund, de astă dată după două victorii și trei înfrîngeri. Din nou primii în clasamentul sportivității, hocheiștii români nu se mai pot lăuda că au învins decît formațiile Austriei și Franței, fiind în schimb întrecuți de cei iugoslavi, japonezi și norvegieni.

Anul 1969 aduce importanta decizie a federației internaționale (I.I.H.G.) de a limita numărul echipelor din esalonul superior la 6. În acest fel, lupta în grupele B și C devine mult mai interesantă, mai dîrză, mai pasionantă. Începe nesfîrșitul șir al promovărilor și retrogradărilor care a făcut pe un coleg de al nostru elvețian să numească unele formații specializate în urcuș și coboriș (printre care era evocată și echipa României): „echipe-ascensor"! În acel an, întrecerile grupei B au avut loc la Ljubljana, unde a fost prezentă și selecționata României. Evoluînd sub posibilități, hocheiștii români s-au clasat pe locul 6, salvîndu-se de la retrogradare.

Pentru prima oară, în 1970, turneul grupei B se desfășoară la București, însoțit de un uriaș interes, cu o asistență plină de temperament, care a cunoscut în mijlocul ei și trei astronauți americani! Din păcate, hocheiștii români au avut o comportare nesatisfăcătoare, terminînd întrecerea pe locul 7, ceea ce le-a adus retrogradarea în grupa inferioară. Competiția de la București a fost cîștigată de echipa S.U.A., care a terminat turneul neînvinsă, promovînd în esalonul de elită (nu pentru multă vreme însă, pentru că iat-o din nou acum în grupa B).

Ultima ediție a grupei B a fost găzduită de Elveția, ceea ce a facilitat victoria echipei elvețiene în 1971 (urmată de formațiile Poloniei și R. D. Germane). În același timp, în turneul grupei C din Olanda, echipa României — cucerind primul loc — obține din nou dreptul de a promova în grupa secundă, care se pare că-i este mai proprice și mai potrivită valorii, ambițiilor și pretențiilor jucătorilor noștri.

O trecere în revistă statistică arată că în decursul edițiilor de pînă acum Norvegia este cea mai constantă participantă la grupa B, iar succesele cele mai mari le-a obținut echipa Poloniei. Echipa României a fost de trei ori pe podium întocmai ca echipa Japoniei.

Victor BĂNCIULESCU

Cronica sferturilor de veac

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT!

— martie —

1872 ● Luîndu-l-se, încă din 1869, dreptul de a organiza „darea la semn" pe terenul de la Cuibul cu Barză, Societatea Română de Arme, Gimnastică și Dare la Semn a făcut în 1870 „un apel la comune și județe pentru construirea Tirului". S-au adunat 20 700 lei pentru construirea Tirului, dar amenajarea poligonului va fi împiedicată mai bine de trei decenii. Cauza: necurmatele procese cu „Consiliul județean de Ilfov", pentru obținerea unui nou teren, în schimbul celui de la Cuibul cu Barză, pe care — în această vreme — „pășunarea erbei fu închiriată pe 50 galbeni pe an, plătiți în 3 cîșturi".

(„Societatea Română de Arme, Gimnastică și Dare la Semn").

1897 ● „La 29 martie a.c., Societatea profesorilor secundari a organizat o festivitate școlară în sala palatului Ateneului. În fața unei „asistențe foarte numeroase", s-au executat „mai multe producțiuni școlare, între care și o serie de exerciții de ordine și libere cu măciuci executate de 16 elevi ai Liceului Lazăr".

Festivitatea „a reușit într-un mod strălucit, lăsînd o impresiune din cele mai frumoase asupra întregului public".

(„Gimnasticul român" nr. 8 din 28 mai 1897)

1922 ● „Întemeierea unei secțiuni feminine pentru toate sporturile. Primul pas s-a făcut! (...) Clubul Tricolorul a întemeiat o secțiune feminină care pe lîngă vechile sporturi practicate la noi ca tenisul și sporturile de iarnă (bob, schi, skeleton, patinaj), se vor înființa și secțiuni pentru atletism, fotbal, natațiune etc.".

Ceea ce dovedește că pasiunea pentru fotbal nu mai este exclusiv masculină, încă de acum o jumătate de veac!

(„Ecoul sportiv" din 5 martie 1922)

1947 ● „La 9 martie s-a disputat prima etapă a returului Diviziei A de fotbal. Scorul etapei a fost stabilit la Timișoara unde feroviarii din localitate au învins cu 6—0 (2—0) pe Juventus! Reuter a marcat 3 goluri, Bădeanțu 2, iar Ilieș a completat jumătatea de duzină în poarta lui Negru"...

Documentar alcătuit de Dorin ȘTEFLEA

R—5; R—15; R—17
NOII MEMBRI AI „FAMILIEI" RENAULT

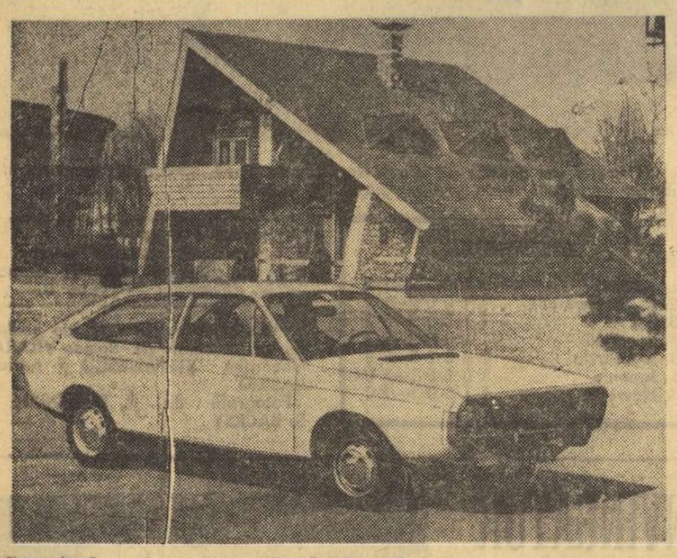

Renault-15, nu numai o siluetă elegantă dar și o mecanică reușită

Pe pistele de concurs, pe șoselele lumii, mașinile celui mai mare constructor francez, Regia Renault, au obținut în ultimii ani tot mai multe succese. Reușitele stau de altfel la baza intrării acestei prestigioase firme în rîndul puținilor *milionari* europeni, adică a acelor constructori care trimit în fiecare an pe șosele peste un milion de automobile. Printre ultimele creații ale Regiei se află — pentru prima oară — și un automobil de mic litraj (Renault 5) destinat tot mai intensei circulații urbane, alături de o gamă de mașini cu alură și performanțe sportive, născute dintr-un automobil de mare serie (Renault 12), gamă care vine să satisfacă cerințele automobiliștilor mai pretențioși (R-15 și R-17). Acești noi membri ai familiei Renault au fost prezenți zilele acestea în București, unde tehnicienii și ziariștii de specialitate au avut posibilitatea să-i cunoască de aproape și să-i conducă pentru a constata calitățile lor. Este greu să spunem care din noile automobile Renault au ocupat locul de vedetă, fiindcă dacă linia modernă, finisajul, calitățile mecanice, eficacitatea sistemelor de frînare ale lui R-17 și R-15 au încîntat pe cei mai pretențioși, micile R-5, mai aproape de nevoile automobilistului obișnuit, au stîrnit — pe bună dreptate — mult interes. Am condus și am stat apoi alături de unul dintre piloții noștri încercați, Florin Popescu, atît R-17 TL (mașină cu viteză de vîrf de 170 km oră, cu frîne pe discuri — cele din față ventilate) — cît și R-5 TL (cu motorul de 956 cmc) și am fost încîntat de comportarea ambelor. Florin Popescu, aprig susținător al mașinilor cu „totul în spate" s-a așezat la volan cu oarecare scepticism, dar după cîteva zeci de kilometri — de-a lungul cărora a solicitat R-17 TL către limitele ei — a recunoscut că ține excepțional drumul, că are o suspensie foarte bună, frîne eficace (progresive și bine asistate) și direcție precisă. La R-5 TL ne-a surprins plăcut nervozitatea mașinii încărcată cu 4 persoane, calitate care alături de celelalte (ținută de drum, suspensie, finisaj, lărgimea și comoditatea scaunelor și spațiul generos pentru bagaje) fac fără îndoială din cel mai mic Renault o excelentă mașină pentru circulația urbană, dar și o rutieră care poate satisface deplin pe automobilistul mijlociu (ea are de altfel o viteză de vîrf de 140 km/oră).

Concluzia? Noile realizări completează fericit gama, acum aproape completă a marelui constructor francez și dă totodată sugestii și exemple tinerilor noștri constructori care, fără îndoială, trebuie să se gîndească și ei la unele variante ale mașinii noastre Dacia 1300.

Gh. EPURAN

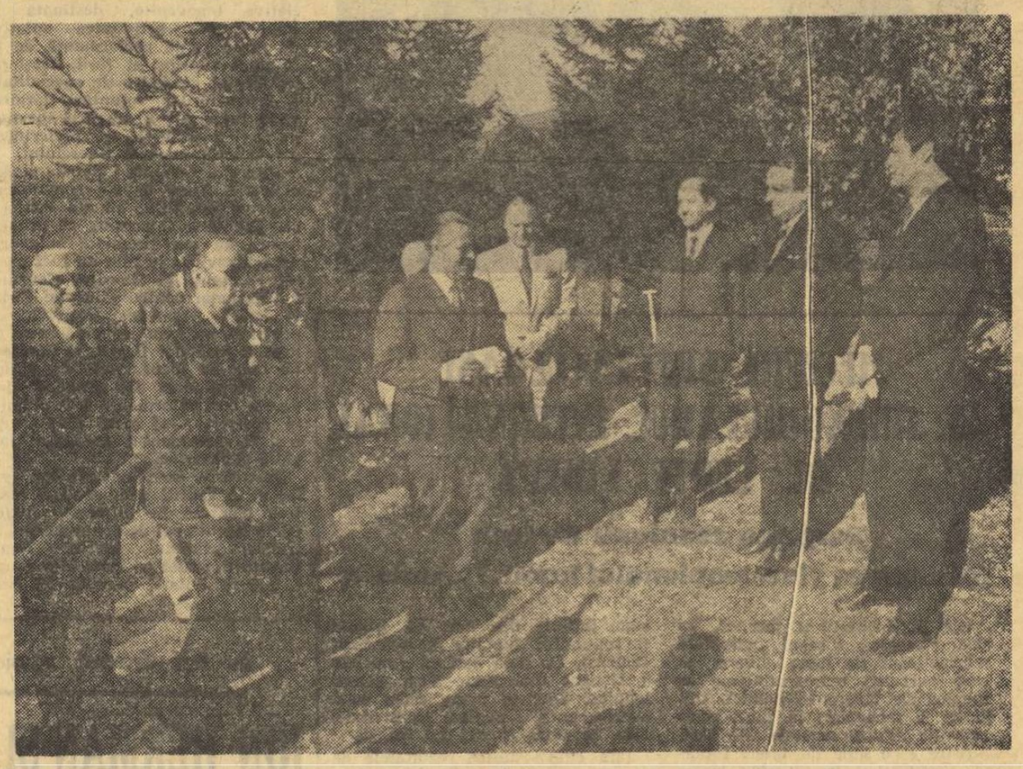

CEREMONIA PLANTĂRII BRAZILOR ROMÂNEȘTI LA MÜNCHEN

Președintele Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de la München, Willi Daume (în mijloc) rostindu-și salutul cu prilejul plantării celor doi brazi românești în perimetrul olimpic. Din partea română au fost de față (în dreapta): ing. C. Vîrlan, consulul P. Olaru și ing. M. Ștefănescu. Au asistat (în stînga): dr. W. Ritter, șeful protocolului, H. Roth, din secția de presă și alți reprezentanți ai comitetului de organizare.

DE LA PENICILINA, LA... PECO ȘI I.J.C.M.!

Un fapt aparent neînsemnat ne-a determinat să redeschidem o mai veche problemă. Cea a denumirilor unor echipe de fotbal.

Zilele trecute, pe adresa Federației române de fotbal, au sosit cîteva cereri de schimbare a numelui sub care sînt înregistrate la forul de specialitate unele echipe. Să le nominalizăm:

— Victoria I.P.L.P. cere să devină **Peco Ploiești** (mai simplu, dar parcă și vezi o stație de benzină cu peron și umbrar colorat).

— Comerțul Alexandria cere să devină Constructorul, iar Automobilul Focșani vrea (dreptul ei!), nici mai mult, nici mai puțin, să devină **I.J.C.M.** Așa, așa ca să întregească șirul banalelor denumiri pe care le poartă multe din echipele noastre de fotbal.

Să amintim cîteva: Tehnofrig Cluj, Chimica Tîrnăveni, T.M.B. București, I.R.A. Cîmpina, Mașini Unelte București, U.R.E.M.O.A.S. Azotul Slobozia, Penicilina Iași, etc.

O privire mai atentă asupra denumirilor echipelor ce compun campionatul național de fotbal poate reproduce foarte aproape de fidel toate rumurile și subramurile industriei noastre (13 echipe Minerul, 6 Metalul, 3 Textila, 2 Cimentul, ba chiar și un ... Acumulatorul ș.a.m.d.).

Parcă-i și auzi pe suporteri, scandînd cu nădejde:

— Hai-de I.J.C.M. sau...

— „Hai-de Ma-șini-unelte!"...

Nu vrem să ironizăm lipsa de imaginație a responsabililor din asociațiile respective, însă credem că a venit timpul să se lase din niște tipare, sclerozate de-a binelea.

Este oare neapărată nevoie să se gîdile niște vanități atunci cînd se dă o denumire unei echipe de fotbal? Oare s-au epuizat denumirile sugestive ale cluburilor și respectiv echipelor de fotbal? Unde sînt denumirile clasice din mitologie: Olimpia, Jupiter, Titan, Minerva, Aurora și altele? O răspîndire mai largă pot avea și denumirile istorice sau geografice specifice regiunilor respective. E nevoie doar de un pic de efort de imaginație și atît! Avem nevoie de nume care să placă tineretului, să atragă.

Pare bizar, dar la tinerele echipe de fete înființate recent în Capitală, responsabilii respectivi au fost mai inspirați, dînd denumiri ca Diana, Venus, Carmen, Doina.

Ar fi cazul ca și Consiliile județene pentru educație fizică și sport să intervină împotriva șablonismului, pentru înviorarea atît a denumirilor cît chiar și a culorilor și desenelor de pe tricouri, ce tind să se înece într-o mare de banalitate...

Nu de alta, dar și acestea fac parte din mijloacele propagandistice ce atrag tineretul spre sport.

ION BALAȘ

Răspunde Ion Poștașu

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. Reîntîlnire plăcută cu catrenele dv. Vi-l publicăm pe cel dedicat asului fotbalistic al județului dv., Dobrin:

De cînd Dobrin se află iară
Printre cei mai buni din țară,
Suporterii din Pitești
Spun că sînt din... Dobrești!

T. MIHAI, BUCUREȘTI. **„Ca unul care am absolvit engleza, m-a deranjat tălmăcirea care s-a dat denumirii „Hotspurs", afirmîndu-se că ea ar însemna „călcîi fierbinte". În engleză, hotspurs înseamnă belicos, năbădăios, zburdalnic, bătăios. Deci Tottenham Hotspurs înseamnă „Bătăioșii din Tottenham".** Este binevenită precizarea dv., mai ales că n-a lipsit mult ca bătăioșii din Tottenham să fie învinși, pe teren propriu, de bătăioșii din... Arad!

DUMITRU SUDITU, PLOIEȘTI. **„Un prieten susține că tenismanul american Graebner are 40 de ani. Eu spun că n-are mai mult de 26. Dv., ce părere aveți?".** Prietenul dv. este tot atîta de... darnic, în toate ocaziile? Graebner are 28 de ani.

S. MIHAI, CRAIOVA. Adresa lui Ajax? Îi jigniți pe celebrii fotbaliști olandezi, punînd o asemenea întrebare! Ajax = Amsterdam (Olanda). Vă restitui cu timbrele, în caz că scrisoarea nu ajunge la destinație!

CONSTANTIN GHIȚĂ, PLOIEȘTI. Uimi! În calitate de suporter dezamăgit al Petrolului, ați vrea să faceți un rămășag cu conducătorii acestui club, că acel Petruț, de la Tractorul Brașov, care

a înscris cîte două goluri, în Cupa României, echipelor Politehnica Iași și Dinamo București nu este altul decît fostul jucător al... ploieștenilor, la care Petrolul a renunțat cu atîta ușurință, cu un an în urmă. Ne spuneți că sînteți un suporter al Petrolului. Atunci, de ce mai turnați gaz peste foc?!

DUMITRU BUCIUMAN, COMUNA LAPUȘEL. **„Sînt un pasionat al șahului. Pînă aici, nici un necaz** (N.n.: știu, necazurile încep cînd te așezi să joci!). **Mai zilele trecute, am jucat șah cu un frate, ei rămîninneed numai cu regele, iar eu avînd în plus regina și un nebun. După 12 mutări, mi-a spus: „gata! e remiză!". El susține că nu aveam dreptul decît la 12 mutări, în aceste condițiuni".** În general, nu e recomandabil să te amesteci în discuții familiale, dar, în calitatea mea de poștaș trebuie s-o fac. Șahul este sportul cu cele mai multe regulamente. Cel oficial, și cele pe care le alcătuiesc ad-hoc, după cum le convin, aprigii șahiști începători! Cel oficial îl contrazice pe fratele dv., precizînd că, pentru realizarea matului se acordă un maximum de 50 de mutări, cu condiția ca nici o poziție să nu se fi repetat de trei ori, consecutiv sau alternativ, același jucător fiind la mutare.

NICOLAE TAPALAGĂ, TIMIȘOARA. **„Referindu-mă la un articol apărut în pagina de „Magazin" a ziarului „Sportul", privitor la jocul de biliard, vreau să știți că noi avem la Timișoara un club de biliard, patronat de asociația „Flacăra", care dispune de 2 mese bune de joc și numără circa 40 de membri cotizanți. Au avut loc și întreceri cu selecționatele Aradului și Lugojului. Sînt convins că, în scurt timp, acest joc — acest sport, am curajul să spun — ar putea deveni foarte popular, fără eforturi materiale deosebite".** Problema nu e atît de simplă, cum credeți dv., dar presupunem că într-o zi, biliardul își va găsi locul în activitatea noastră sportivă. Este, într-adevăr, un joc frumos.

Aproape că sînt tentat să mă reped pînă la Timișoara, să fac un carambol cu dv. Dar mă primiți?

I. MARIAN. Un gol nu poate fi acordat decît atunci cînd mingea a depășit linia porții, pe pămînt sau în aer, cu ÎNTREAGA ei circumferință.

IULIAN REGECZNY, DETA. **„De ce Olanda participă cu două echipe la Cupa campionilor europeni?"** Nu din nebăgarea de seamă a celor de la U.E.F.A.! Ajax participă de drept, în calitate de cîștigătoare a precedentei ediții a acestei competiții, iar Feyenoord este campioana Olandei.

Ilustrații: N. CLAUDIU

INTILNIRE CU MIHAI MOCANU

...prietenii nu te uită niciodată

Nu, marii sportivi nu sînt uitați niciodată. O foarfecă spectaculoasă, un dribling oricît ar fi el de frumos, un gol scos de pe linia porții, după cîtva timp se uită. Pe sportivul dîrz, neînfricat, oamenii îl admiră întotdeauna, iar cînd, din motive serioase, independente de voința lui, acesta rămîne în afara stadionului, spectatorii îi regretă lipsa.

Așa se întîmplă acum cu **Mihai Mocanu**, excelentul fundaș al Petrolului și al echipei naționale. Accidentul din turneul tricolorilor în Turcia i-a barat, pentru un moment, drumul sportiv. Cît? Nu se știe. Cîteva luni, poate tot sezonul. Un sezon pe care internaționalul nostru îl pregătise cu toată grija, cu toată dăruirea de care acest sportiv este capabil.

...La 24 aprilie, Mihai Mocanu împlinește 30 de ani. Vîrsta la care cei mai mulți sportivi își fac bilanțul realizărilor. Și maestrul emerit al sportului Mihai Mocanu, cel care a îmbrăcat de 33 de ori tricoul echipei naționale, are cu ce se mîndri. Iată de ce ar fi vrut ca această zi s-o întîmpine altfel. Poate acolo în tabăra tricolorilor, unde a cunoscut atîtea satisfacții.

Acum, Mihai Mocanu e în afara stadionului. Ce face el?

...Era o zi de primăvară, cu mult soare și cu adieri ușoare de vînt. Pe stadionul ploieștean se juca meciul de „Cupă" Dinamo—Tractorul. Acolo l-am întîlnit pe Mihai Mocanu, deși îl știam acasă, în pat. A intrat la tribuna oficială, alături de Alina, fetița sa și de soție. Pășea ușor, sprijinit în cîrje, purtîndu-și cu grijă piciorul în ghips. Publicul l-a observat și l-a aplaudat. Mocanu a mulțumit printr-o aplecare a capului. Jucătorii l-au observat și ei și l-au salutat. I-au făcut semne prietenești colegii de lot **Dinu, Deleanu, Lucescu.** În acel moment, fața lui Mocanu se luminase.

Iată-l lîngă el pe Sătmăreanu. Sînt doi buni prieteni. Zilele petrecute împreună la lotul național, întrecerea dîrză purtată sub tricourile tricolore i-au împrietenit și mai mult.

De la Mihai Mocanu am aflat că în perioada care a urmat accidentului, perioadă destul de grea pentru cel ce era obișnuit cu viața stadionului, a simțit o dată în plus prietenia colegilor de întrecere. L-au vizitat acasă **Dinu, Lupescu și Cheran.** S-a bucurat de gestul lor. **L-au chemat la telefon oameni din conducerea federației, Angelo Niculescu, doctorul Tomescu, Mircea Lucescu. L-a sunat tocmai de la Cluj portarul Ștefan.** Clujenii i-au trimis vederi din Iugoslavia.

În confortabilul apartament din centrul Ploieștiului, acum, cînd mingea a rămas departe, și cînd durerile de la picior l-au lăsat, Mihai Mocanu răsfoiește cursurile pentru examenele de la facultate. Este student în anul V la I.E.F.S. și nici în ruptul capului nu vrea să piardă anul. Își aruncă ochii pe ziare, reviste. A citit reportajul cu viața lui Rudy Wetzer, fotbalistul care la aceeași vîrstă suferise un accident la fel de grav. Exemplul lui Rudy Wetzer i-a dat îmbold. Mihai Mocanu ne mărturisea că accidentul nu l-a demoralizat și e încrezător în viitor. Îi pare rău doar că în aceste momente nu se află lîngă colegii de la Petrolul și lîngă cei din lotul național. Toate aceste mici amărăciuni au pălit însă în fața grijii pe care au manifestat-o față de el clubul și federația, colegii de sport.

Este, de fapt, o grijă care se manifestă nu numai în cazul lui Mocanu. Toți sportivii noștri simt căldura celor din jur, în momentele de cumpănă, exprimare firească a umanismului socialist.

Constantin ALEXE